



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jus Canonicum Practice Explicatum

Seu Decisiones Casuum Ad Singulos Decretalium Gegorii Papæ IX. Titulos,
& ad Consuetum Referendi Modum accommodatæ

Complectens dimidiam Decretalium Partem, videlicet nonaginta duos
Titulos, nimirum usque ad Titulum XX. Libri de Feudis exclusivè

Pichler, Vitus

Ingolstadii, 1728

Decisio XXXIII. De Appellantibus à Papa ad Concilium Generale.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62305)

TITULUS XXXIII.

De Majoritate & Obedientia.

DECISIO XXXIII.

De Appellantibus à Papa ad Concilium Generale.

SPECIES FACTI.

Cornelius Janfenius (non ille Gandavensium Episcopus, egregis in S. Scripturæ plura volumina commentationibus, & genuina pietate clarus) sed Iprensis Episcopus, ex quo in oppidulo Hollandiæ Accoy dicto à plebeiis parentibus natus, operâ amicorum, præsertim Joannis du Verger, Abbatis Sancyrani, ad Cathedram Theologicam in Universitate Lovaniensi promotus est, Scripturasque interpretatus libros de Gratia, quos *Augustinum* (quasi nempe S. Augustini doctrinam de gratia & libertate continerent) conscripsit, ac tandem, postquam in favorem Hispanorum contra Gallos edidit librum, *Mars Gallicus* appellatum, ab Hispaniæ Rege Philippo III. in præmium tulin Iprensi Insulam anno 1635. Sed post duos Episcopatus sui annos cum dimidio, intra quos suum *Augustinum* perficere nitebatur, peste sublatus est, de suo libro, quem Amicis edendum commendârat, in Testamento suo sic

(R. P. Pichler Decisiones.)

scribens: *sentio, difficulter aliquid mutari posse: si tamen Romana Sedes aliquid mutari velit, sum obediens filius illius Ecclesiæ, in qua semper vixi: usque ad hunc lectum mortis obediens sum. Ista mea suprema voluntas est. Quin & jam antè in suo Augustino idem professus est his verbis: quidquid ab ista Petri cathedra, ab isto Univerſa Ecclesiæ Capite, Moderatore, Pontifice, præscriptum fuerit, hoc teneo: quidquid improbatum, improbo: damnatum damno: anathematizatum anathematizo.* Jesuitis dicitur fuisse prorsus insensu, eò quòd prestanti aditum ad Societatis tyrocinium negaverint. Sed quidquid sit de hoc, & an ejus submissio, quam verba sonant, erga Romanam Ecclesiam & Pontificem seria fuerit, an ficta, id certum, quòd ejus Testamenti executores sedulâ curâ dicti voluminis editionem posthumam occultissimè procurârunt, exemplis per omne Belgium & Galliam totam dispersis. Cui rament, utpote Calvinianis erroribus

U

ribus passim & apertè nimium quantum faventi, adeò quidem, ut Hugo Grotius, celeberrimus Scriptor Calvinista, cordatè asseruerit, si Catholici Jansenianas opiniones reciperent, duas Ecclesias; Calvinianam scilicet atque Romanam, mox in unam coalituras, statim sese opposuerunt Societatis JESU Theologi, ementito Augustino contradicentes, quos statim secuti sunt plurimi alii, etiam Sorbonici Doctores, licèt quibusdam ex Sorbona Jansenio faventibus; imò & ab Urbano VIII. hic liber proscriptus & ad tenebras damnatus est, eò quòd Michaëlis Baii errores innovaverit. Quod fulmen tamen quia non erat satis ad excutiendum è fidelium manibus noxium Opus, ideo octoginta quinque Episcopi Gallix (nam ad Conventum Cleri Gallicani Parisiensem res fuit delata) censuerunt, hanc causam, quæ ex majoribus esset, ad Supremum tribunal, Christi que Vicarium, ad Romanum Pontificem, esse deferendam, uti & communi zelo ad Innocentium X. anno 1651. eundem librum, & speciatim quinque ex illo defumptas, in quas quasi in compendium redacta videri poterat tota libri doctrina, propositiones sequentes detulerunt.

Prima sic sonat: *Aliqua Dei præcepta hominibus justis volentibus & conantibus secundum præsentem, quas habent vires, sunt impossibilia: deest quoque illis gratia, qua possibilia fiant.*

Secunda: *Interiori gratiæ in statu nature lapsæ nunquam resistitur.*

Tertia: *Ad merendum & demerendum in statu nature lapsæ non requiritur in homine libertas à necessitate, sed sufficit libertas à coactione.*

Quarta: *Semipelagiani admittunt prævenientis gratiæ interioris necessitatem ad singulos actus, etiam ad initium Fidei: & in hoc erant Hæretici, qui vellent, eam gratiam talem esse, ut possent humana voluntas resistere.*

Quinta: *Semipelagianum est dicere, Christum pro omnibus omnino hominibus mortuum esse, aut sanguinem fudisse.*

Atque ad has quinque propositiones post accuratissimum examen, admittis quoque Jansenii fautoribus ad eas propugnandam causam, ac post indicatas preces in primariis Romæ templis, omnes & singulas tanquam hæreticas damnavit Innocentius X. in specialia Constitutione, quæ incipit: *Cum occasione.* Mirum dictu est, quam in varias partes sese torserint Jansenistæ post hoc fulmen Sedis Apostolicæ; cum enim nollent apertè ab Ecclesiâ, ejusque Capite, recedere, varia quaesiverunt effugia ad eludendam Pontificis sententiam: modò enim dixerunt, dictas propositiones non reperiri in libro Jansenii, modò eas non esse damnatas in sensu Jansenii, proin adhuc defendi posse juxta mentem Jansenii, addendo, quaestionem facti esse, qualem nempe sensum Jansenius per illas intenderit, & in quaestionibus facti Pontificem non esse infallibilem, quamvis infallibilis sit in quaestionibus Juris, cujusmodi est, an istæ propositiones sint meritò damna-

ce, & hoc affirmandum, adeoque illas in aliquo sensu hæreticas esse admittentibus &c. Verùm & ista effugia ipsius interclusa sunt ab Alexandro VII. Innocentii Successore, qui in nova Constit. quæ incipit, *Ad Sacram Beati Petri Sedem*, declaravit & definivit, quæque illas propositiones ex libro Cornelii Jansenii Episcopi Iprensis, cui Titulus, *AUGUSTINUS*, excerptas, ac in seipso ab eodem Cornelio intento (nimirum obvio, quem ipsamet propositionum verba præferunt, uti postea declaravit Innocentius XII. in speciali Decreto 6. Febr. 1694.) damnatas fuisse, ac rursus damnavit inustâ eadem singulis notâ hæreseos. Atque juxta Alexandrinæ Constitutionis tenorem ad desiderium Galliarum Regis Ludovici XIV. ac Episcoporum Galliarum idem Alexander 1665. præscripsit formulam juramenti ab omnibus per omnem Galliam præstandi, qui ad gradus litterarios vel beneficia Ecclesiastica promoveri cuperent, quod & Rex Ludovicus XIV. fortiter ad executionem perduxit. Unde Jansenistæ, ne dictis gradibus & beneficiis carere deberent, cum tamen formula juramenti ipsorum hæresi obstaret, excogitarunt novum artificium, quo varios sensus Jansenianis propositionibus affingerent, secundum quos præstare possent juramentum, imò eò delapsi sunt temeritatis, ut dicerent sufficere, si in reverentiam Sedis Apostolicæ servetur obsequiosum silentium, h. e. modo non irreverenter & exterius contumaciter Ecclesiæ, librum Jansenii,

atque excerptas inde propositiones damnanti, licet interius illum & has non condemnarent tanquam hæreticas: sed sicut illud effugium de ascitiis propositionum sensibus ab Innoc. XII. ita & posterius de obsequioso silentio à Clemente XI. per Bullam, quæ incipit, *Vineam Domini Sabbaoth*, penitus interclusum est.

Adeò nimirum se torquet Stygius serpens, dum calcatur, nempe pestilens Jansenii progenies, maximè primipili hujus Sectæ Jansenistæ, qui post mortem Jansenii fuerunt I. *SAN-CYRANUS*, seu Joannes du Verger Abbas Sigiranni, alter Jansenius, & ferè in hoc tantum diversus, quòd novos errores in suo libro *Petrus Aurelius* dicto quoad Sacramentorum maximè administrationem docuerit, ob quos à Card. Richelieu jam anno 1637. carceri mancipatus est, credente, hac ratione Galliam à novo Lutero vel Calvino purgatam esse. Post mortem tamen Richelii carcere quidem, at mox altero anno, nempe 1643. vitâ exemptus est. II. *ANTONIUS ARNALDUS* Abbas, quem Jansenistæ intelligebant sub nomine *Reverendissimi Abbatis*. Patrem & Avum habuit Episcopos Andegavenses; nam uterque ante suam ad Insulas electionem fuit in legitimo Matrimonio. Scripsit librum *de Frequenti Communione*, qui, sicut circa administrationem ac usum Sacramenti Pœnitentiæ & Eucharistiæ varia tum exotica tum erronea, ab Alexandro VIII. proscripta, complexus est, ita & magnas

in Gallia turbas concitavit: cuius & alias duas propositiones Sorbona damnavit, ipsumque Auctorem, cum illas revocare nollet, nomine ac privilegiis Sorbonici Doctoris privavit anno 1656. simulque 70. Doctores, Arnaldum secutos, è Collegio Sorbonico ejecit 130. aliorum suffragiis. Postea latuit aliquamdiu apud Montiales Regii Portus, ubi habuit duas sorores, suaque doctrinam pervertit totum Parthenonem. Tandem Galliam exesse iussus Belgium adiit, eumque Bruxellis Quesnellus, de quo statim, invenit; ibi in exigua domo aliquot annis delituit uterque, scribendis libellis innumeris in favorem Jansenianæ doctrinæ, & ad lacerandos sibi adversarios intenti. Sed anno 1690. à Governatore Belgii iussu Regis Hispaniæ ex Belgio discedere coacti ad Hollandos, prius Delphos, tum Leidam se receperunt, ac demum in ditionem, ac tum in Urbem Leodiensem, dein rursus Bruxellas reversi sunt, ubi 1694. Arnaldus 82. annorum senex mortuus est. III. *PASCHASIUS QUESNELLUS*, Janseniani Ordinis vocatus *Prior*, anno 1634. natus Parisiis, postea adlectus in Congregationem Presbyterorum *Oratorii JESU* dictam, quam 1611. erexit Petrus Berullus, postmodum Cardinalis, confirmatam à Paulo V. cuius præcipuus finis est cultus Mysteriorum Vitæ Christi, ejusque Sanctissimæ Matris, educatio, ac instructio juvenum Clericorum in Seminariis, atque populi per Conciones ac sacras Missio-

nes. Anno 1675. scripsit dissertationes ac notas in Opera S. Leonis Magni ubi auctoritatem Romani Pontificis immittit; quare mox anno sequenti à S. Indicis Congregatione liber ille prohibitus est. Quia verò Patres Oratorii Berullani, seu *Oratorii JESU*, anno 1678. in Comitibus suis prohibuerunt terti in scholis suis doctrinam Jansenii, Quesnellus verò sectator Jansenii exstitit, non obstante Superiorum suorum Archiepiscopi Parisini mandato, subscibere renuit, & ideo in latibulum se abdedit, ubi per biennium delituit; dein Parisios regressus, at minime se tutum ratus, clandestinam fugam in Belgium se protulit, & ibi Bruxellis Arnaldo junctus in humili domuncula plurimos pellucidos libros, famosos libellos, & firmos partus furtivis typis, & amicorum sumptibus, ut diximus, cum socio Arnaldo in lucem protrusit, quorum aliqui Carnificis manu in publico loco combusti sunt. Indè cum Arnaldo postea cedere iussus ad Hollandos, & tum ad Leodienses secessit. Sed post aliquot annos reversus Bruxellas, ne agnosceretur, veste Sacerdotali exuta Laicalem induit, licet in urbe Catholica degeret, sub qua latuit usque ad annum 1703. quo à Regis Hispani & Archiepiscopi Mechliniensis Ministris captus, ac, an non esset Quesnellus, interrogatus, respondit, se Dominum *Rebeck* vocari. Sed haud multò post amicorum operâ ex custodia vel carcere elapsus post aliquot latibula tandem Amstelodamum anno 1704. aufugit, ubi & diem supremum 2. Sept. 1719. ætat

etatis suæ octogesimo quinto anno post aliquot dierum ægritudinem clausa, edita tamen quatragesimo ante eam duobus Protonotariis Apostolicis (qui ipse vocat, revera enim fuerunt duo curam animarum exercentes Sacerdotes, Joannes van Neele, & Jacobus Krys, ejus partibus addicti, & Amstelodami degentes, Calvinum quidem non professi, at ejus sequacibus haud multum meliores) sequenti professione, fictis ad submissionis speciem Gallico idiomate verbis composita: Ego infra scriptus Paschasius Quesnellus natus Parisiis, Presbyter Oratorii Gallie, lecto decumbens, graviter infirmus, & fortassis brevi supremo Judici reddatur rationem omnium vitæ meæ actionum, declaro, quod sequitur. Credo omnes veritates, quas Jhesus Christus docuit Ecclesiam suam, cujus in sinu mori volo, & cum qua damno omnes errores, quos illa condemnaverit. Agnosco summum Pontificem primum JESU Christi Vicarium, & Apostolicam Sedem eorum Unitatis. Declaro, quod nihil nequam intenderim dicere, nihil scribere, nec cogitare contrarium illi, quod sancta Ecclesia Catholica credit aut docet: vel reverentiæ, quam humillimi Ecclesie Filii ejus decisionibus debent. Quod attinet ad meum librum Reflexionum Moralium in novum testamentum (iste est famosus ille liber Novi Testamenti, à Quesnello conscriptus, & Parisiis anno 1693, ac 1699. editus, ex quo centum & una propositiones in famigerata illa Constitutione Unigenitus Dei Filius Clemens XI. post-

quam librum jam antè anno 1708. 13. Junii per Apostolicum Breve prohibuerat, rogatu Episcoporum Gallie & ipsius Regis Ludov. XIV. post accuratissimum & diligentissimum examen condemnavit respectivè tanquam falsas, captiosas, impias, Ecclesie injurias, seditiosas, hæreticas, &c.) Et de hoc suo libro sic pergit Quesnellus: Declaro, quod, dum eum componerem, nec minimam unquam cogitationem habuerim aliquid ibi ponendi, quod Ecclesie sensui esset oppositum, vel haberet connexionem cum perniciosis erroribus, aut perveris intentionibus, qui mihi imputati fuere, tum Romæ tum in Galliis, quosque toto corde detestor: sed quod sola intentio, quam habui eum componens, fuerit exhibere Ecclesie modicum quoddam obsequium instruendo fideles: quod perseverem in ea opinione, quod nihil docuerim in meo libro Reflexionum Moralium, nec in aliis scriptis meis, quod non sit summè conforme Ecclesie Fidei. Casu quo tamen contra meam intentionem aliquid mihi excidisset, quod esset illi contrarium, id revoco atque detestor, submitiendo me in super omnibus illis, quæ definiet Ecclesia circa scripta mea, meamque personam: quod renovem meas querelas ac protestationes, quas feci contra injustitiam manifestam eorum, qui me condemnarunt, absque eo, quod me audissent, aut à me scripta legissent: quod persistam in appellatione ad futurum Generale Concilium, quam interposui à Constitutione N. S. P. Papæ, quæ incipit his verbis, Unigenitus Dei Filius, & ab omnibus grava-

mibus, de quibus iustitiam mihi fieri ab Ecclesia petii; quod tandem detester omnem spiritum Schismatis & divisionis. Hi sunt sensus animi mei, quibus immori volo in communione & unitate Ecclesie Catholice Apostolice, & Romanae. Actum Amstelodami in praesentia Protonotariorum Apostolicorum, & testium requisitorum. 28. Nov. An. 1719.

Pascbasius Quesnellus
Presbyt. Oratorii.

Hæc est Synopsis exorti & usque ad hæc tempora continuati Jansenismi, quam, licet longiorem facti speciem efficiat, vel ideo tamen Lectoribus non ingratam fore existimo, quia multa hinc inde de Secta Janseniana, ejusque præcipuis propugnatoribus, San-Cyrano, Arnaldo, Quesnello audiverint, rei tamen tum ferriam tum veritatem & substantiam fortè nunquam ex fundamento. Ad propositum nostrum adverto, Quesnellum eò progressum esse, quò nullus Jansenii asseclarum ante ipsum progressi est ausus, ut nimirum ab Apo-

stolica Sede ad universam Ecclesiam & à Judicio Summi Pontificis ad Generale Concilium, exemplò Lutheri notorii hæresiarchæ, appellaverit, licet profiteatur in speciem submissivam erga Ecclesiam Catholicam Romanam, ejusque definitioni sua scripta submittat, spiritumque divisionis verbótenus detestetur. Quesnellus sic appellansem secuti sunt latè in Gallia, tum Religiosi, etiam Montales, ab Arnaldo potissimum seducti, tum Clerici sæculares, ac pauci tum Sorbonici Doctores, tum Canonici præsertim Rhemenses, tum pauci quidam Episcopi, & quidem initio tantum quatuor, quibus brevi accesserunt alii quinque, postea adhuc duodecim & alii tres: plures autem quam quatuordecim, licet omnino moverint lapidem, nunquam poterunt ad se pertrahere. Ad quorum temeritatem & pervaciam, si non hæreticam, saltem hæresi proximam manifestè ob oculos ponendam hæc unica ex recensita facti specie discutienda venit

Q U Æ S T I O.

An à Summo Pontifice detur Appellatio ad futurum Concilium Generale? seu (quod in idem recidit) An Concilium Generale majoris sit auctoritatis, quam Papa?

Abstrahendo ab illis fundamentis, quibus ad titulum de Officio Judicis Ordinarii in meo Candidato, uti & in Theologia mea Polemica demonstravi, Pontificem esse supra Conci-

lium Generale, non vice versa Concilium Generale supra Pontificem, tam quoad definienda fidei dogmata, ac infallibilitatem, quàm quoad decretorum, ac jurisdictionis potestatem, placet

placet nunc ea duntaxat afferre, quæ
immediatè & directè spectant ad Ap-
pellationem à Pontifice ad Concilium

Oecumenicum seu Generale. Audia-
mus autem pro more prius Adversa-
rios & Appellantes.

Rationes dubitandi.

Tæque sic arguere possunt Pontificiæ
Auctoritatis maityges. I. Appella-
tio est remedium ab ipso Jure natura-
li concessum omnibus, qui à Judice
premanur per sententiam, & grava-
men ex sententia condemnatoria sus-
sumunt; cum habeat rationem defen-
sionis à natura omnibus concessæ.
Text. & DD. plerique omnes in *c. 61.*
§. porro de Appellat. Clem. 2. de sent.
Et re judic. ergo licita est Appellatio
etiam à Summo Pontifice, per suam
sententiam condemnatoriam aliquos
gravante; cum Jus naturale, quod
omnibus & contra omnes illimitatè
permittit defensionem, Appellationem
concedat tanquam remedium defen-
sivum omnibus gravatis.

II. Si appellatur à Papa ad Conci-
lium, non fit Appellatio à Judice eo-
dem ad eundem, sed ad superiorem;
cum Concilium Papæ unitum sit ma-
jus quid, quam solus Papa & Tribu-
nal superius; siquidem Concilium
Papæ unitum representat totam Eccle-
siam, non verò Papa solus sine Con-
cilio: ergo talis Appellatio non ca-
ret essentiali requisito, vi cuius Ap-
pellatio debet fieri ab Inferiori ad Su-
periolem: ergo est legitima. *Quin-*
imo

III. Licet in Appellatione à Papa ad
Concilium, Papæ unitum, appellaretur

à Papa ad Papam, id tamen non re-
pugnaret naturæ Appellationis, utpo-
te quæ fieri potest ab eodem Judi-
ce minùs debitè informato ad eun-
dem meliùs informandum, uti vult
Auctor Regalis Sacerdotii, Cardin.
Sfondrati, Zelosissimus defensor Pon-
tificiæ auctoritatis, *lib. 2. §. 8. n. 4. in*
resp. 1. Atqui Papa ab Episcopis per
totum mundum dispersis & in unum
congregatis utique meliùs informari
potest: ergo rectè ab ipso ad Patres
& Episcopos in Concilio Generali
congregandos appellatur. His ratio-
nibus suffragatur usus & Praxis fide-
lium; quare vel maximè urgent Ad-
versarii exempla Appellationum, &
arguunt

IV. Frequenter jam fuit appellatum
à Summis Pontificibus ad Generalia
Concilia: sic enim appellavit contra
Innocentium III. Legatus Friderici II.
& Ecclesia Anglicana: item contra Bo-
nifacium VIII. Philippus Pulcher Gal-
liæ Rex, consentientibus Episcopis &
Universitate Parisiensi, ut habet Au-
ctor libri *de Ecclesiæ Gallicanæ Immuni-*
tatibus c. 13. Sic appellavit Ludovicus
IV. Imperator ex Domo Bavarica, &
Casenas Ordinis Minorum Generalis
contra Joan. XXII. teste Hervvart *in*
Ludovico defenso f. 248. Sic appellavit
contra Julium II. Respublica Veneta
&

& Florentina teste Quicciardino lib. 8. § 10. Sic Carolus V. & Cardinalis Columenſis cum tota ſua familia contra Clementem VII. teſte eodem l. 17. Ergo idem licebit aliis quoque, præſertim cum graves Doctores & ipſi SS. Canones huiusmodi appellationes approbent; ſiquidem

V. Univerſitas Pariſienſis Anno 1387. docuit, etiam in cauſis Fidei licitè appellari poſſe à Papa ad Concilium, & Clerus Gallicanus in Conventu Pariſienſi Anno 1682. inter alias etiam hanc ſtatuit propoſitionem: *In Fidei queſtionibus præcipuas Summi Pontificis eſſe partes, ejuſque decreta ad omnes & ſingulas Eccleſias pertinere,*

nec tamen irrefragabile eſſe iudicium niſi Eccleſiæ conſenſus acceſſerit. Accedit, quòd tres Cardinales, Petrus de Alliaco, Nicol. Cufanus, & Franc. Zabarella, item Æneas Sylvius, poſtea Pontifex Pius II. dictus, Gerſon & S. Antoninus Papam ſubſiſcant Concilio Generali. Idem fecerunt Patres in Conſilio Piſano, Conſtantienſi & Baſileenſi, imò plurimi in Tridentino.

VI. Confirmatur à pari: ab Imperatore datur appellatio ad Comitum Conventum totius Imperii: ergo à Papa ad Conventum totius Eccleſiæ, ſeu ad Concilium Generale.

Rationes Decidendi.

Verùm hæc & ſimilia adeò nihil ſolida habent veritatis, ut potiùs tanquam inania, & prorsus enervata, ſint rejicienda, atque dicendum cum omnibus rectè & piè ſentientibus, illicitam, impiam, invalidam eſſe Appellationem à Papa ad Concilium Generale futurum, certamque non tantum malæ cauſæ, ſed etiam rebellioſis, ſchiſmatis, aut etiam hæreſis notam. Potiſſimum verò id intelligo de Appellatione in materia dogmatica, ſeu in rebus fidei, à Pontifice definitis, uti eſt Appellatio Quesnelliana à Conſtitutione *Unigenitus* Clementis XI. de qua nobis eſt ſermo in hoc caſu. Quamvis enim talem Appellationem etiam in cauſis Politicis, & à

Sententiis Pontificum particularibus pariter rejiciam, ac adducendæ rationes invalidam æquè ac illicitam probent, præcipuè tamen id teneo de Appellatione in rebus fidei, & materia dogmatica.

Probatum I. Exploſorati & certum Juris eſt apud omnes, de eſſentia Appellationis eſſe, ut fiat ab inferiore ad Superiorem. Text. & DD. in c. cum inferior h. t. c. 66. de appellat. item in l. 21. ff. § l. 32. C. eod. l. 4. ff. de recept. Ratio, quia appellatio fit ideo, ut ſententia prioris Judicis, ſeu *Judicis à quo*, auditis cauſæ meritis examinetur, reformetur, corrigatur, vel confirmetur à *Judice ad quem*, ſeu ab illo, ad quem fuit appellatum: ergo

ergo evidens est, in *Judice ad quem* dari superioritatem debere & jurisdictionem in acta, & judicata à priore *Judice*, adeoque & in ipsum *Judicem*, ut ejus sententiam reformare possit: Atqui Concilium Generale nullam potestatem habet superioritatem aut jurisdictionem in Papam legitime electum, rite acceptatum, & non dubium: quia Christus nullibi dedit ullam Concilio Generali superioritatem in Pontificem, sed potestatem Pontifici in Concilio, cum Patres & Episcopi in Concilio OEcumenico congregati sunt & manent oves Christi, quas omnes indiffinitè Petro ejusque successoribus subiecit dicendo, *pasce oves meas. Jo. 21.* & Papa ab ipso Christo constitutus est Caput totius Ecclesie tanquam Corporis Mystici, ut nemo Catholicorum negat: quis autem sanus vel cogitet, oves habere superioritatem in Pastorem, corpus in Caput, & non potius econtra Pastorem esse superioritatem ovis, etiam simul congregatis, & Caput præesse toti corpori quoad directionem, vim gubernativam, influxum, imperium &c.?

Prob. II. Papa in Ecclesia Militante est immediatus & unicus Christi Vicarius, suprema auctoritate præditus, ut definitum tanquam articulum fidei, Concilium OEcumenicum Nicænum can. 39. inter 30. artic. to. 1. Conc. post dicta Nicæni. Item Concilium Constantiense in sess. 8. art. 37. & sess. 45. in Bulla Martini V. & Concil. Lugdun. relatum in c. ubi periculum 3. S. de Elect. in 6. Florentinum s. ult. in (R. P. Picbler Decisiones.)

litteris Unionis, ac Lateranense s. 11. ergo certum quoque, imò manifestum est, à Summo Pontifice ad Concilium Generale non dari appellationem, cum hæc necessariò fiat à minori ad majus tribunal, summus verò Pontifex habeat idem tribunal cum Christo, quo majus esse non potest, & à quo utique non datur appellatio: quippe secundum Jura Vicarius habet omnino idem tribunal cum suo principali, cujus sustinet vices. c. non putamus de consuet. in 6. c. 1. de Off. Vicar. in 6. c. Romana de Appellat. in 6. Clem. 2. de Rescript. l. un. C. de sent. præf. prætor. Nec unquam auditum est, Regis in aliquo regno Vicarium à regni optimatibus, vel universalibus Comitibus judicatum fuisse. Ut adeò, quicumque subduntur Principali, nimirum Christo, etiam subduntur ejus immediato Vicario, videlicet Summo Pontifici: ergo, sicut Concilium Generale subditur Christo, & ab hoc ad Concilium non datur appellatio, ita & Concilium subditur Pontifici, & ab hoc ad illud non datur appellatio. Quòd si & Concilium, ut à Papa contradistinctum, arrogaret sibi pariter vicariam Christi potestatem, absurdum omnino turpissimum assereret, & contra scripturas, duos hoc pacto Christi Vicarios, & duo Ecclesie Capita, adeoque Ecclesiam bicipitem & monstruosam figurando.

Prob. III. Per Appellationem recedit appellans ab obedientia ejus, à quo appellat: atqui nulli fidelium, seu seorsim seu in Concilio simul con-

congregati spectentur, fas est ab obedientia Summi Pontificis, tanquam Capituli & Pastoris à Christo constituti, recedere, alioquin hoc ipso desineret esse ovis Christi, cum desineret esse sub Pastore, quem Christus suis ovibus constituit.

Prob. IV. Quando appellatur à Summo Pontifice ad Concilium Generale, vel appellatur ad Concilium ut Pontifici unitum, vel ut ab eo se junctum: neutro modo fieri appellatio legitima potest: non ad Concilium à Papa se junctum, quia tale Concilium, utpote acephalum, seu sine capite, non repræsentat Ecclesiam, nec ullius est roboris, per expressos textus in *can. 5. & tot. dist. 17.* id quod planè certum videtur, atque in SS. Canonibus & Conciliis Oecumenicis decisum, eò quòd dicant, tantam Pontifici auctoritatem esse in Concilia, ut sine illa nec indici, nec transferri, nec dissolvi valeant, sempèrque à Pontifice subscriptionem, & approbationem, & confirmationem obtinere conata sint, & quòd à Conciliis appelleretur ad Papam tanquam ad Superiorem: sic Concil. Nicœnum definivit, *non debere absque Romani Pontificis auctoritate Concilia celebrari.* Et *can. 18.* ait: *Apostolicæ Sedis, nempe Pontificis Romani, dispositioni omnes majores Ecclesiasticas causas, & Episcoporum judicia, antiqua Apostolorum, eorundemque Successorum, atque Canonum auctoritas reservavit.* Pariter ex gestis Concilii Chalcedonenis, uti ait S. Thomas *de Pot. q. 10. a. 4. ad*

13. habetur, quòd sententia Synodi Papa confirmetur, atque à Synodo appelleretur ad Papam. Lateranensis sub Julio II. & Leone X. *sess. 11.* clarè sic asserit; *cùm etiam solum Romanum Pontificem pro tempore existentem, tanquam auctoritatem super omnia Concilia habentem, Conciliorum indicendorum, transferendorum, ac dissolvendorum plenum jus & potestatem habere, ex SS. Scripturæ testimoniis, dicitur SS. Patrum, ac aliorum Romanorum Pontificum, sacrorumque Canonum decretis, & propriâ etiam eorundem Conciliorum confessione manifestè constet --- consueveruntque antiquorum Conciliorum Patres pro eorum, quæ in suis Conciliis gesta fuerunt, corroboratione à Romano Pontifice subscriptionem approbationemque humiliter petere, & obtinere.* Ex quibus omnino evidens fit, à Papa ad Concilium, Papæ non unitum, & sine Papa spectatum, appellari non posse. Similia habentur in *can. 10. 11. 15. seqq. caus. 9. q. 3.* Sed nec ad Concilium Papæ conjunctum fieri appellatio legitima potest, uà rursum est manifestum, quia fieret appellatio ab eodem ad eundem; cùm tota vis, vis, & auctoritas Conciliorum ultimò fundetur in assistentia, approbatione, & consensu Papæ, sine cuius auctoritate nihil valent. Et quòso, quàm id absurdum foret? Papa, à quo appellaretur ad Concilium cum Papa unitum, deberet dare & constituere Judicem, cùm ipsius solus sit convocare Concilia, iisque potestatem largiri, & quidem convocando Conci-

Concilium, eique assistendo principaliter deberet constituere seipsum pro Iudice novo, in seipsum, in sua acta, & si possibile foret, ut iudicium Concilii contra suam sententiam ac decisionem praviam sequi deberet, contra se ipsum agere, arma, quibus impugnetur & corrigatur, suppeditare, atque contra se suumque iudicium delinenda novo suo calculo confirmare; quod omnino absurdissimum foret, omnemque Justitiæ ordinem, atque Ecclesiasticam hierarchiam penitus everteret.

Prob. V. Appellatio ab ipso Jure reprobara utique illicita est ac invalida. c. *consultat* 29. c. *pastoralis* 53. de *Appel.* l. 7. ff. de *Appellat. recipiendis*: sed appellatio à Pontifice ad futurum Concilium est ab ipso Jure reprobara & declarata pro nulla in Jure Canonico, & à summis Pontificibus, SS. Canonum Authoribus. Audiatur Nicolaus I. in *can. patet* 10. *caus.* 9. q. 3. ibi: *patet profecto, Sedis Apostolicæ (cujus auctoritate major non est) iudicium à nemine fore retractandum: neque cuiquam de ejus licere judicare iudicio.* Gelasius in *can. cuncta* 17. *ead.* q. ibi: *cuncta per mundum novit Ecclesiæ, quod Sacrosancta Romana Ecclesiæ sua de omnibus (non tantum de singulis) habeat judicandi: neque cuiquam de ejus liceat judicare iudicio. Siquidem ad illam de qualibet mundi parte appellandum est, ab illa autem nemo est appellare permissus. Sed nec illa præterimus, quod Apostolica Sedes sine ulla Synodo precedente & salvendi, quos*

Synodus inique damnaverat, & damnandi, nulla existente Synodo, quos oportuit, habuit facultatem: & hoc nimirum pro suo principatu, quem B. Petrus Apostolus Domini voce & tenuit, & semper tenebit. Audiatur præ reliquis adhuc etiam Pius II. qui anno 1460. in Conventu Mantuano gravissimam edidit Bullam, in qua sic detonat: *execrabilis, & pristinis temporibus inauditus, tempestate nostra inolevit abusus, ut à Romano Pontifice, JESU Christi Vicario, cui dictum est in persona B. Petri, pasce oves meas, quodcumque ligaveris super terram &c. - - ad futurum Concilium provocare presumant. Quod quantum SS. Canonibus adversetur, quantumque Reipublicæ Christianæ noxium sit, quisquis, non ignarus Jurium, intelligere potest. - - Volentes igitur hoc pestiferum virus à Christi Ecclesiæ procul pellere - - hujusmodi provocaciones damnamus, & tanquam erroneas ac detestabiles reprobamus, cassantes & penitus annullantes, si quæ hætenus totaliter interposita interveniant, easque tanquam inanes, ac pestiferas, nullius momenti esse decernimus ac declaramus - - Postmodum in similia attentantes statuit excommunicationem sibi reservatam, illasque pœnas irrogat, quas rei Majestatis, & hæreticæ pravitatis fautores, incurere dignoscuntur. Ejus vestigiis insitit Sixtus IV. anno 1483. qui hujusmodi appellationes, quacunque occasione interponerentur, non solum irritas & inanes, sed etiam fraudulentas & sacrilegas & hæreticas esse declaravit. Atque*

que hoc Sixti diploma Ludovicus Rex Galliarum (notent sibi hoc appellantes Episcopi Galliarum) adeò veneratus est, ut solenniter promulgari iusserit, teste Rainaldo in *Annal. Eccles.* anno 1283. n. 22. Idem faciunt moderni Pontifices, qui quot annis appellantes ad futurum Concilium in notissima *Bulla Cœnæ* §. 2. diris omnibus devoent.

Neque dicas, Pontificum decisiones in hac quæstione nihil habere roboris, utpote in causa propria, & ad amplificandam præminentiam propriam emanatas; cum nemo possit esse Judex in propria causa, *l. un. C. Ne quis in sua causa.* Nam imprimis non tantum Pontifices, sed etiam Concilia Generalia cum Pontificibus ita deciderunt; nam Constantinopolitanum IV. œcumenicum *can. 21.* aperte asserit, *ne quidem à Concilio Generali posse in Romanum Episcopum sententiam dici:* Et Constantiense consentiens constitutioni Martini V. profitetur, *nulli fas esse à supremo Judice, videlicet Apostolica Sede, seu Romano Pontifice appellare, aut ejus judicium in causis Fidei, quæ tanquam majores ad ipsam, & Sedem Apostolicam referendæ sunt, declinare.* Deinde Pontifices, quando pronuntiant de sua majoritate supra Concilium, à se contradistinctum, non tam in propria causa, quàm in causa Christi, cujus sunt Vicarii, pronuntiant. Præterea Pontifices, quibus dedit Christus potestatem terminandi omnes causas, ad Fidelium directionem pertinentes, quando eos consti-

tuit Pastores super omnes suas oves distinctè, seu distributivè seu collectivè sumptas, & caput universæ Ecclesiæ, validè ferunt sententiam etiam in propria causa, cum pertineat ad directionem fidelium nõse, quanta sit Pontificum auctoritas: præsertim cum pronuntiant in propria causa non sit illimitatè prohibitum, omnibus & in omni causa sic etiam Jure humano Summi Principes, Superiorem non agnoscentes, possunt & solent pronuntiare in causis propriis; imò etiam inferiores Judices, num sua sit Jurisdictio. *l. 2. §. 6. l. 5. ff. de Judic.* Accedit, quòd, nisi Pontifex posset decidere hanc quæstionem, an habeat locum appellatio à Pontifice ad Concilium, & vicissim à Concilio ad Papam, sive penes quem detur majoritas & superioritas, datur aliqua controversia in Ecclesia magni momenti, à cujus decisione plurimum dependet directio fidelium in rebus fidei & morum, quæ à nemine ob defectum potestatis decidi posset: quod esset contra providentiam Christi, suam hòc modò Ecclesiam deserentis in necessariis; imò contra ejus fidelitatem, dum Petro illimitatè promittit, *quodcumque ligaveris, quodcumque solveris &c.* Siquidem Papa solus non posset illam decidere, cum esset Judex in causa propria, neque Concilium solum, & sine Papa, propter eandem rationem, nec Papa & Concilium simul, quia Papa & Concilium sunt partes litigantes, Partibus autem litigantibus non convenit ferre sententiam, sed audire & exequi. Adde, quòd

quod per hoc argumentum labefactarentur cardines Fidei Catholicae, minimae definitiones Conciliorum Generalium cum Papa unitorum circa Primatum Papae, Judicem controversarum, infallibilitatem Conciliorum &c. eò quod tales definitiones attingant auctoritatem Papae & Conciliorum.

Prob. VI. Appellationes frivola, & frustratoria, videlicet, quae interpretantur praecise lites protrahendae, vel condemnationis evitandae causam, omni Jure, Naturali & Positivo, rejiciendae sunt, ut est constans omnium Doctoꝝ, indoctoꝝque sensus, & clare decisum in c. 61. §. porro de Appell. §. in l. 41. ff. de usur. Atqui Appellatio, à definitione vel sententia Summi Pontificis ad futurum Concilium interposita, est frivola & frustratoria, praecise eò tendens, ut lites protrahantur, causae maneant indecise, & rebelles temerariique homines evitent condemnationem & fulmen; cum sciant, Concilium Generale se vivis moraliter congregari non posse, vel non nisi post plurimos annos & cum immensis sumptibus, ut patet ab experientia, praesertim exemplo ultimi Concilii generalis, nempe Tridentini. Proin hujusmodi Appellatio est ad Judicem actu non existentem, & vel nunquam existurum, vel non nisi post mortem Appellantium, & nil nisi moram malae suae causae quaerentium. Imò talis Judex sine voluntate Pontificis, à quo appellatur, est omnino impossibilis, eò quod ad Pon-

tificem Jure Divino spectet, cogere Concilium Generale, eique per se vel per suos Legatos assistere, decisionibus suum assensum praebere &c. nam aliàs nullius sunt roboris, ut certissimi est Juris. Quid si ergo Pontifex nolit cogere Concilium, nolit assistere eidem, nolit suo assensu approbare novas decisiones, suis contrarias &c.? Nunquid hoc pacto Judex appellatus erit impossibilis? nunquid saltem incertum, an aliquando sit existurum? atqui incertitudo omnem actum vitiat, impeditque, ne ullum producat effectum. per l. 17. ff. de in diem addit. l. 15. ff. de V. O.

Accedit, quod ejusmodi perverfis hominibus, ita temere appellantibus ad Concilium, facile foret à Concilio, post multos annos & immensis expensis etiam congregato, appellare ad aliud Concilium, asserendo hoc non esse legitimum, non ritè convocatum, non satis liberum, se non sufficienter esse auditos &c. & sic Episcopi totius Orbis Catholici deberent semper esse parati cum equis & navibus, ut ad Concilia convolent, vel perpetuò relictis suis ovibus manere congregati, ut continuas appellationes audirent, quo quid absurdius, Ecclesiae & fidelibus magis noxium sit, non dispicio. Exemplum praebuit Lutherus, qui temerario ausu provocavit ad Concilium Generale; nam primò provocavit à Cajetano Cardinali tanquam Judice suspecto ad Papam, deinde à Papa malè informato ad Papam melius informatum, tum à Papa ad Concilium,

&, ubi vidit coactum Concilium, à Concilio non satis libero ad aliud & ad Scripturam Sacram, ab hac ad critica & instinctum privatum, h. e. ad seipsum: quid ineptius? quid iniquius? Ita Protestantes Lutherani appellabant à iudicio Papæ ad liberum & legitimum Concilium, in Spiritu S. congregatum; sed cùm esset congregatum Tridentinum, negârunt, illud esse liberum, legitimum, & in Spiritu S. congregatum &c. sic nempe perversi huiusmodi appellantes lu-

dunt & elidunt Papam, Concilia, & cisiones, commovent Orbem Christianum frivole, inutiliter, noxie, imo perniciosissime, id unice querentes ut condemnari & puniri nequeant. Faciunt ferè, sicut ille, qui ad laqueum condemnatus fuerat, prius tamen à Iudice gratiam petiit eligendi arborem ad pendendum, quæ placeret sed nulla placuit. Nunc removers quoque sunt, quæ initio posuere obstacula appellantes, faciliq; negotio removers. Unde

Respondetur ad Opposita.

AD I. Quamvis Appellatio in thesi, & materialiter spectata, sit defensio, & Juris naturalis, non tamen in hypothesi & in quibusvis circumstantiis, ac formaliter spectata, atque hinc sæpe etiam prohibita reperitur in Jure Humano, præcipiente, ut procedatur *Appellatione remota. c. 1. de Rescr.* Trid. variis in locis: vel prohibente, ne admittatur post lapsa fatalia: imò potest tolli mutuo pacto. Certè Jus naturale non permittit Appellationem frivolum & frustratoriam, qualis est à Papa ad Concilium, nec, ubi gravamen injustum non patitur condemnatus, uti non patitur ullus hominum, si Papa definiat veritates Fidei: nec, ubi Iudex à quo est Princeps Supremus Superiorem non recognoscens, uti est Papa; cùm essentia Appellationis & natura sit, ut fiat ab inferiore ad Superiorem Iudicem.

AD II. Concilium, Papæ unitum, est quidem majus quid extensive, h. e. sunt quidem plures homines, non tamen intensive, & quoad auctoritatem infallibilitatem, potestatem; nam in solo Papa residet tota auctoritas Divina, ac potestas Christi Vicaria & Summa: ferè sicut Deus & Creatura simul sunt bonum extensive majus, h. e. sunt plura bona, non tamen intensive, cùm Deus solus tantum possit, & valeat, quantum cum creatura. Papa, ut Papa, non est qualecunque membrum Ecclesiæ, sed Caput Ecclesiæ, à quo ex voluntate & ordinatione Christi totus influxus, reliquorum membrorum gubernativus, totaliter est. Nec Papa, ut Papa, est filius Ecclesiæ, sed Pater, in quo residet tota potestas gubernativa. Papa, ut Papa, seu ut Caput aut Pater Ecclesiæ, non quidem strictè repræsentat totam Ecclesiam, quæ est aliquod

totum morale, consistens in capite & membris, virtus tamen agendi non est in hoc toto morali & supernaturali principaliter, quàm in solo capite; sicut tamen contrarium contingit in toto physico & naturali; nam sicut in Christo, tanquam in Capite principali Ecclesie, est suprema potestas & auctoritas, ita in Papa, Christi Vicario summo & unico, est suprema potestas regendi Ecclesiam, definiendi, lites decidendi, leges ferendi &c. Christi Vicaria; ita ut nova potestas, quam prius non habuisset, ipsi non accedat ex membris, in Concilio Generali congregatis. In effectu igitur & potestate Papa est quasi tota Ecclesia, & eam quasi repræsentat, nimirum quoad auctoritatem & potestatem definiendi, quæ in Papa est non minus, ac si conjunctus esset cum Concilio; ergo Concilium Papæ unitum non est majus tribunal, quàm Papa solus.

Ad III. Si res decidenda funderetur potissimum in aliquo facto, posset fortassis contingere, ut Papa melius informetur circa tale factum per Concilium Generale. Interim tamen fieri non potest, ut Deus permittat Pontificem aliquid definire, quod funderetur in aliquo facto, & tamen Pontifex *sufficienter* saltem non sit informatus circa illud. Unde frivola, inutilis, & temeraria, consequenter illicita ac invalida, atque omnino rejicienda est appellatio à Papa ad Papam, à Concilio melius informandum; cum jam aliunde & independenter à Concilio, quantum satis est, infor-

mari possit, & informatus esse censendus sit, supposito, quòd aliquid definiat; licet fortassis per Concilium adhuc perfectius informari posset. Hæc igitur prætexta melior informatio, per Concilium obtinenda, est inanis prætextus, quo subterfugere impii & temerarii appellantes conantur condemnationem vel decisionem Pontificis, ac desperatæ malæque causæ remedium querere, vel saltem moras. Card. Sfondrati, & alii Catholici, dum per Concilium magis informari Pontificem in facto posse autumant, nullatenus approbant appellationem ad futurum Concilium, eamque ex hoc capite fieri posse censent, sed id volunt, quòd posset congregari Concilium ad definitionem faciendam (non post illam à solo Pontifice jam factam) ad obtinendam pleniorum informationem, si factum esset tale, ut sine Concilio non posset haberi sufficiens informatio. Deinde tantum volunt, quòd appellantes à Papa ad Concilium, cum Papa unitum, non appellent ad majus tribunal (quod verum est) non verò quòd legitima sit appellatio ad Concilium Papæ unitum ea de causa, ut Papa per Concilium melius informetur, postquam jam solus aliquid definivit, vel decidit. Minus approbant appellationem à Papa ad Concilium, à Papa se junctum.

Ad IV. Est quidem aliquoties appellatum à Papa ad futurum Concilium, sed nunquam in materia dogmatica & in rebus fidei à solo Pontifice
jam

jam definitis, si hæreticos manifestos excipias, scilicet Episcopos Pelagianos novendecim, & Lutherum cum asseculis, ac, qui ad hos proximè accedit, Quesnellum cum paucis Episcopis Galliæ, sibi adherentibus, quorum ultimorum appellatio ex hoc quoque capite detestanda venit, quòd in eadem cum hæreticis notoriis navigent, causamque communem faciant. Catholici, qui quandoque ad futurum Concilium appellârunt, in causis profanis, vel in lite non universam Ecclesiam, sed vel personas vel provincias particulares concernente appellârunt, ut liquet ex Historiis. Interim tamen & isti *de Facto*, illicitè, invalidè, & sine effectu, non *de Jure*, aut validè, aut cum effectu id attentârunt. Nunquam enim ad eorum appellationem fuit coactum Concilium Generale, minùs decisio vel sententia Pontificis à Concilio legitimo examinata aut reformata. Manifestè igitur fuerunt appellationes frustratoræ, & pro nullis habitæ.

Ad V. Si ita docuit Universitas Parisiensis, vel alii DD. ex allegatis, errorem docuere; nam ex nostris rationibus decidendi manifestum omnino, & perspicuum est, hanc illorum doctrinam esse improbabilem, & temerariam, quam Sixtus IV. etiam vocat hæreticam. Clerus & Episcopi Ecclesiæ Gallicanæ propositiones in Conventu Parisiensi cufas post decennium iterum revocârunt quoad ea, *quæ circa Ecclesiasticam potestatem & Pontificiam auctoritatem decreta. censerit*

potuerunt, pro non decretis habentur, uti sonant eorum litteræ ad Innoc. XII. approbante Rege Ludovico XIV. datæ, quas vide in *Regali Sacerdotio* in Monasterio S. Galli edito anno 1693. in fine libri ultimi. Allegati DD. & alii, qui fortassis allegari possunt, loquuntur variè, nec satis dilucidè, vel asserunt contrarium, vel loquuntur de Pontifice notoriè hæretico, aut dubio, cujusmodi, ut non Pontifices, utique Superioritatem nam habent in Concilia Generalia, sed ab his, etiam sine Papa, iudicari & deponi possunt, vel declarari ut illegitimi, ut statuunt verumgitimam & certum Ecclesiæ Caput. Aneas Sylvius, jam antequam ad Pontificatum evehctus est, retractavit suam sententiam. S. Antoninus nihil aliud vult, quàm quòd Pontifex nequeat definire in materia fidei aliquid contrarium illi, quod à Concilio Generali cum Papa unito jam semel est definitum, quod utique verum est. Theologi & Patres Concilii Pisani, Basileensis, & Constantiensis loquuntur de Pontificibus debiis tempore Schismatis, non de certis & indubitatis. Ex Patribus Tridentini serè novem partes ex decem voluerunt apertè definire, quòd Papa sit supra Concilium, & tantùm decima pars, serè ex Gallis constans, pro Regis sui auctoritate plùs sollicita, minùs savebat Pontifici, ut colligere est ex Pallav. in *Hijor. Frid. l. 21. c. 4. n. 5. seqq.* Fortè nec ista decima pars fuit contraria quoad Papam certum,

certum, vel de hæresi non suspectum, minus oppositum sensisse credenda est de Pontifice certo, quòd nempe subiacet Concilio Generali. Ut adeò P. Vetus Erberman in *Bellarmino Vindicato* to. 2. l. 1. de Conciliis c. 7. à vero non multum ablusisse videatur, dum ita dicit: si questio rectè, ut par est, intelligatur de Pontifice legitimo & indubitato, fortè nec unicum probatum Doctrinam e Catholicis reperiri posse, qui Concilio Generali Papam subiciat, consequenter quòd ab hoc ad illud, appellari possit, præsertim in materia dogmatica. Si quidam Galli lubrici de facto teneant oppositum, pro adhaerentibus Quesnellio appellanti, nec pro satis Catholicis habendi; nam doctrina Scholæ Theologicæ Parisiensis antehac semper conspirabat cum nostra, ut testis est Josephus Gibalinus Gallus l. 5. de Fur. Canon. c. 3. §. 11. eamque suo adhuc tempore defenditam fuisse à majori parte etiam Sorbonæ scripsit Petrus de Marca Archiepiscopus Parisiensis anno 1662. in *Observationibus ad Theses Claramontanas* n. 34.

Ad Confirmationem *N. Ant.* cum Besoldo in *summa Juris Publici* p. 2. tit.

Reflexio specialis ad Appellationem Quesnellianam, & quorundam Episcoporum Gallia.

Aversus hos appellantes, quod bene sibi notent, specialiter pugnat illustrissimum Ecclesiæ Lumen, D. Aurelius Augustinus, quem tamen solum ubique crepant, & quo solo

(R. P. Pichler Decisiones)

1. §. 10. n. 44. Reinckingk de Regim. Seculari. l. 1. class. 2. c. 2. n. 161. seqq. & class. 5. c. 9. n. 40. seqq. 55. seqq. Specul. Marant. Beckero. Gail. &c. qui simul annotant, nec ab Imperatore malè informato ad Imperatorem meliùs informandum appellari posse, per l. 2. §. 1. ff. à quib. appell. non licet. Dein transmissio *Ant. N. Conf.* & parit. Nam Papa immediatè suam potestatem habet à Christo; cujus est Vicarius Jure Divino; e contra Imperator habet suam potestatem tantum mediatè à DEO, immediatè autem à populo, qui potuisset summum Principem in casu Appellationis sibi subicere; cum in ejus arbitrio fuerit potestatem gubernativam in eum transferre vel sine vel cum certis limitationibus. E contra cum populus fidelis summo Principi Ecclesiastico, nempe summo Pontifici, non dederit, imò nec dare potuerit potestatem spiritualem & Ecclesiasticam, cum nec ipse habuerit, nec limitare illam potuit, vel hodiedum possunt fideles & Episcopi, ac in tantum sibi, vel committi seu Conciliis Generalibus, subicere, ut à Papa ad Concilium, quocunque modo, appellari valeat.

velut Magistro ac ferè unico, vel saltem præcipuo Patrono suæ causæ gloriari, quamvis immeritò, non desinunt. Sanctissimus hic Doctor, postquam inaudit, Episcopos Pelagianos,

gianos, à Sede Apostolica seu Pontifice Romano Zosimo condemnatos, Duce Juliano Eclanensi, potentissimo Pelagianorum fautore, ausos esse à decretoria Zosimi, Summi Pontificis, sententia appellasse ad plenarium & Generale Concilium, lib. 4. ad Bonifacium Papam contra duas epistolas Pelagianorum c. 12. his gravissimis verbis suum & Ecclesie sensum expressit, simulque horum hæreticorum audaciam repressit: *aut verò Congregatione Synodi opus erat, ut aperta pernicies damnaretur? quasi nulla hæresis aliquando, nisi Synodi congregatione, damnata sit; cum potius rarissima inveniatur, propter quas damnandas necessitas talis existerit, multoque sint atque incomparabiliter plures, que, ubi existerunt, illic improbari, damnarique meruerunt, atque inde per ceteras terras devitandæ innotescere potuerunt. Verùm istorum superbia, que tantum se extollit adversus DEUM, ut non illo velit, sed potius in libero arbitrio gloriari, hanc etiam gloriam captare intelligitur, ut propter illos Orientis & Occidentis Synodus congregetur. Orbem quippe Catholicum, quoniam, Domino eis resistente, pervertere nequeunt, saltem commovere conantur. Cùm potius vigilantia & diligentia pastorali post factum illis competens sufficiensque iudicium, ubicunque isti lupi apparuerint, conterendi sint, sive ut sanentur atque mutentur, sive ut ab aliorum salute & integritate vitentur. Mutentur in hoc textu verba in libero arbitrio, circa quod fuit hæresis Pelagianorum, in propositiones Baij &*

Janfentii in libro *Questnellii* comprehensas, & à Pontificibus, maxime Clemene XI. in Constitutione *UNIGENITUS* damnatas, à cujus decretoria sententia *Questnellus* & pauci Episcopi Gallie appellarunt ad futurum Concilium, & nescio, an non totum applicare possis temerariis horum hominum ausis.

Notent præterea hi appellantes ab hac duo: primum est, quod in tota Ecclesia, etiam in Gallia, ubi nescio quid speciale contra Pontificum decreta sibi nonnulli arrogare præsumunt, nullum reperiat exenptionis à Papa ad Concilium in materia dogmatica, à Pontifice deniente jam decisa, minus talis, que habuisset effectum, ita ut propter Concilium esset congregatum, sententia Pontificis ab isto examinata, et dum reformata fuerit; cum omnia hæctenus interpositæ appellationes non circa fidei decreta, sed solum circa profana contra Pontificem præterita jura, vel circa causas litigiosas particulares existerint. Imò ex hæreticis non nisi pauci ad desperatum appellationis effugium in materia dogmatica recurrere præsumperunt, & serè Johannes Hus tantum, Lutherus, & Pelagiani, cum quorum, maxime Lutheri, appellatione serè coincidit appellatio Gallicana quoad verba, phrasas, sententias, causas, & plerasque circumstantias, uti demonstrat *Parallelum appellationis 4. Episcoporum Gallicæ cum Appellatione tum Lutheri tum Pelagianorum*, paucis abhinc annis vulgata.

volgatum. Et istud propemodum discrimen unicum se prodit inter appellationem Lutheri & appellationem 4. Episcoporum Galliae, quod illa contra Leonem X. antequam is fulmen contra Lutherum expediisset, ac sententiam, quam parabat, tulisset, interposita sit, & innovata post editam Bullam Leonis X. antequam à reliqua Ecclesia fuerit acceptata: ista verò interposita fuerit, postquam Bulla errores Quenellianos condemnans jam edita, imò recepta jam fuit à reliqua Ecclesia, cum primùm post 3. solidos annos & 6. menses protrusa sit: quod discrimen causam Quenellisticam appellationis longè reddit deteriorem, & sicut à Lutheri appellatione distinguit, ita appellationi Pelagianorum reddit conformiorem. Viderint proinde temerarii hi appellantes, ad quem porum sint appulsuri, cum in eadem vel etiam pejore cum notoriis Hæreticis navi navigent. Quidnè ergo ipsis meritò applaudant, & uti jam factum crebrius est, acclament hæretici: *cum in eadem sitis condemnatione nobiscum, cur idem Papa jugum non excutitis nobiscum?* Alterum, quod sibi notent hi appellantes, est, quod nullatenus ipsis patrocinetur laxior quorundam Gallorum doctrina, Papam non esse infallibilem, nisi Ecclesie consensus accesserit; siquidem Bulla Clementina UNIGENITUS, antequam suam appellationem adornarent, jam fuit recepta non tantùm in toto Orbe Christiano, & ab omnibus Episcopis, quorum nullus eidem se opposuit,

sed etiam à reliquis Galliae Episcopis, & hodieum ab incomparabiliter majori, & saniori parte Galliae, cæterisque hujus Regni Episcopis omnibus, qui sunt in maximo numero, consequenter tam ante, quàm post appellationem, jam accessit definitioni Pontificis consensus Universæ Ecclesie; cum tam pauci repugnantes nullo Jure attendi debeant, nec impedire consensum totius Ecclesie sufficiant, cum ad constituendum Ecclesie consensum sufficeret acceptatio majoris Episcoporum & fidelium partis: ergo, licet transmitteretur, Pontificem sine Concilio Generali definientem non esse infallibilem, nihilominus appellatio foret nulla, impia, & profusa erronea, cum facta sit & fiat à sententia Pontificis infallibili, cum eam, etiam juxta lubricam quorundam Gallorum opinionem reddat irreformabilem accedens Ecclesie consensus, & talis consensus Ecclesie æquivalet Concilio Generali, totam Ecclesiam representanti. Dum igitur appellant à Bulla Pontificis ab Ecclesia jam recepta, non amplius appellant à Papa solo, sed ut à Capite conjuncto cum tota Ecclesia (parvò Galliae angulò, paucisque Episcopis exceptis) eidem Pontifici adhærente & conspirante, adeoque appellant ab Ecclesia ad Ecclesiam; cum utique Papa cum omnibus ferè Episcopis totius mundi eidem consentientibus non sit inferior Concilio Generali; ex his enim re ipsa constituitur tota Ecclesia, sicut per Concilium eadem representatur:

atque sic ab eodem Iudice ad eundem appellant: cujusmodi appellatio non absurda tantum, sed & irrita est juxta omnes rerum intelligentes & probos.

Neque dicant I. Se tantum appellare à Constitutione *UNIGENITUS* tanquam à Papa ad Papam melius informandum in Concilio Generali. II. Talium appellationum exempla jam plura reperiri in Gallia, imò in hoc Regno acta appellationum hujusmodi stabilita esse tanquam regulam certam ad se opponendum Ecclesie Romanæ decretis; nam 3. ad I. Papam etiam absque Concilio Generali posse satis superque informari, & in præsentî negotio abunde fuisse informatum, ita ut amplius informari necesse non sit, imò nec possit in integro Concilio; siquidem informatio maxime petenda & obtinenda est ab Episcopis, utpote ad quos pertinet regere Ecclesiam DE I teste Apostolo, sive in - sive extra Concilium, præsertim illius nationis, ubi hæresis vel error circa fidem est suscitatus: sed Episcopi Gallie, ubi errores Quesnelliani nati & disseminati sunt, plerique omnes, solis appellantis exceptis, uti & Episcopi reliqui omnino omnes Orbis Catholici universi, Pontifici in hac causa consentientes ita ipsum informarunt, ut nec in plenario Concilio plura suffragia obtinere posset, imò nec tot, cum non omnes comparerent, consequenter nec in pleno Concilio melius informari Pontifex posset.

Adde, quod plures per annos nulli bori paritum sit in examinandis propositionibus à Pontifice in *constit. UNIGENITUS* condemnatis. Certè si post tam diligens examen posset adhuc appellari ad Iudicem melius informandum, nulla profus sententia unquam esset firma cujuscunque Iudicis (credicam Pontificis, morum & fidei decreta constituentis) litèsque omnes fierent immortales, cum ineffabili damno Reipublicæ utriusque, Ecclesiæ & Politicæ; eò quod sceleratis & perveris hominibus, ubi condemnati sunt, in promptu foret exceptio, Iudicem non satis fuisse informatum, & proin appellare ad eundem melius informandum. 4. Ad II. Negatur, Italia appellationum exempla existare in Gallia; nemo enim ex Catholicis Gallis appellavit unquam in materia dogmatica, uti Quesnellistæ modo: quæ autem in aliis causis appellarunt à Papa ad Concilium, ab inceptis iterum destiterunt, & se se submittentibus sollicitè instantèrque petierunt absolvi à vinculo excommunicationis, uti Philippus Pulcher, Ludovicus XII, Henricus IV. Gallie Reges; atque hinc Dominus Marca Gallus coactus in hæc verba scripsit: *via appellationis non prospicit verum nostris, ut par est.* Adhuc falsius est, appellationes à Papa ad Concilium in Gallia velut regulam quandam esse stabilitas, præsertim eas, quæ sunt in materia dogmatica, ut patet ex dictis.